

DE TOCH NIET ZO EENZAME TOCHT VAN TORRE

Lof voor *De toch niet zo eenzame tocht van Torre*

Soms kom je ineens zo'n fijn (voor)leesboek tegen! Dit is echt een aanrader: een spannend, meeslepend avonturenverhaal. Als je het ene hoofdstuk uit hebt, wil je meteen naar het volgende.

– *Merel de Vink, Leesvink*

Wij geven dit boek de tag aanrader! Een magisch verhaal waarin het ene na het andere wezen de kop opsteekt. Moraal van het verhaal is in jezelf geloven, waardoor je uiteindelijk meer kan dan je zelf denkt!

– *De Leesdetectives*

Leukste voorleesboek van het jaar! Spannend en fantasierijk. Vol actie, humor en aardmannetjes. – *Franka Wijers, Kennemer Boekhandel*

Aanrader! Leukste en avontuurlijkste boek voor iedereen die *De Gorgels* uit heeft. Fantastische tip (voor de vakantie) om al voorlezend met zijn allen in weg te duiken. – *Hilda Schuldink, Boekhandel Veenendaal*

Een voorleesboek om heerlijk in te verdwalen. – *Libelle*

Een erg leuk voorleesboek: een knotsgek avontuur, vol gekke woorden, grappige dialogen - humor! Als voorlezer kun je je enorm uitleven met dit boek. – *Femke Ganzeman, Leesbevordering in de klas*

Vrolijk, grappig, avontuurlijk: wat een ontzettend leuk debuut!

– *Jan Paul Schutten*

Boek om blij van te worden: heerlijk beeldend beschreven bosavontuur.

– *Sunna Borghuis, Happi.kids*

Annekarijn Overduin

DE TOCH NIET ZO
EENZAME TOCHT
VAN TORRE

Met illustraties van Sophie Pluim

HAARLEM

Eerste druk, 2024

© 2024 tekst Annekarijn Overduin

© 2024 illustraties Sophie Pluim

Voor deze uitgave:

© 2024 Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV, Postbus 317, 2000 AH Haarlem
(e-mail: info@gottmer.nl)

Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV maakt deel uit van de Gottmer Uitgevers
Groep BV

Omslagontwerp: Sophie Pluim

Vormgeving: Marieke Oele

ISBN 978 90 257 7908 5

ISBN 978 90 257 7907 8 (e-book)

NUR 283

www.gottmer.nl

www.annekarijnoverduin.nl

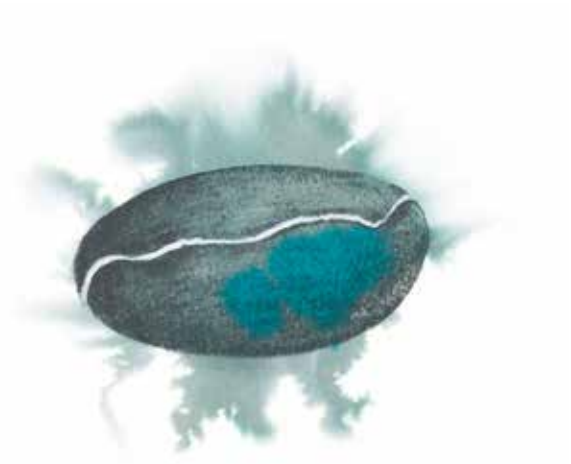
www.sophiepluim.com

www.marieke-oele.nl

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op een andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

voor Roman en Julian

Gelukkig hoef je je fantasie nooit te ontgroeien.
Blijf je verwonderen over alles wat op je pad komt.

INHOUD

I.
Rotstreek
9

II.
Tuhgreb
35

III.
Natneus
49

IV.
Alleenzaam
65

V.
Vreemd volk
81

VI.
Nep-lor
105

VII.
Vleugellam
137

VIII.
Onderweg
175

IX.
De berglor
201

X.
Valstrik
221

XI.
Ongelooflijk
255

XII.
Verrassing
271

DEEL I

ROTSTREEK

— Waarin het leven van Torre van
de ene op de andere dag volledig
op zijn kop komt te staan.

1. VERSTIJFD

Was er iets fijner dan met je benen over de rand van je eigen boomhut bungelen als het net zomervakantie was? Torre dacht van niet. Het gaf hem een geweldig vrij gevoel. De zon scheen uitbundig, maar tussen de zee van groene bladeren was het heerlijk koel. Torre kon er niks aan doen, ondanks alles werd hij gelukkig van deze plek.

Een kleine windvlaag liet de bladeren ritselen als regen. Vaag drong de geur van barbecue Torres neus binnen. Hij had trek. Met zijn handen, nog plakkerig van het zomervakantie-afscheid-ijsje dat de juf had uitgedeeld, doorzocht hij de zakken van zijn korte broek. Als het goed was, moest-ie nog ergens een mini-Mars hebben. Bingo! Hij stond net op het punt om het kleverige reepje in zijn mond te kieperen toen het hoofd van zijn vriend Moos tussen de bladeren verscheen. 'Ah!' riep Moos gretig. 'Perfecte timing.' Vlug gooide hij zijn hamer en wat spijkers op het platform en ging vol verwachting naast Torre op het randje zitten.

‘Hoe doe je dat toch?’ zuchtte Torre.

‘Wàt?’ vroeg Moos schijnheilig.

‘Altijd op precies het goede moment opduiken.’

‘Superkrachten.’

Moos begon hem irritant strak aan te staren. Lachend trok Torre het kleverige reepje in twee stukken en bood zijn vriend de helft aan.

‘Ik zei het toch,’ zei Moos, ‘superkrachten. Ik heb er nog meer. Wedden voor die andere helft dat ik jou kan laten wegstijgen?’

‘Kom maar op,’ zei Torre.

Snel als een reiger wierp Moos het stukje chocola naar binnen, kauwde en deed zijn mond wagenwijd open.

‘Doe niet zo goor!’ riep Torre en hij keek gauw de andere kant op. Triomfantelijk pakte Moos de andere helft ook weg. Gefascineerd staarde hij naar het stukje chocola dat aan de onderkant van zijn wijsvinger bleef plakken. ‘Is dit alles?’

‘Ja,’ zei Torre beteuterd.

‘Hou dan maar,’ zei Moos. ‘Dit ziet er toch uit of het uit een teckel komt.’

Ze lieten zich op hun rug vallen en luisterden zonder verder iets te zeggen naar het ruisen van de bladeren. Ergens onder hen speelde de wind met een leeg blikje en door een gat in het bladerdak konden ze de witte wolken zien die langs de blauwe hemel joegen. Ze leken wel geschilderd.

‘Kijk die nou,’ zei Moos wijzend op een wolk.

‘Net een beer,’ antwoordde Torre. ‘Heb jij er wel eens een in het echt gezien? Ik nog nooit.’

‘Alleen op vakantie,’ zei Moos. ‘Maar wel in de dierentuin,’ voegde hij daaraan toe. ‘Misschien kunnen we dit jaar wel weer. Kan jij ze ook zien.’

Torres borst zwol op. Over minder dan een week zouden ze samen op pad gaan. Hij en Moos. Naar de camping waar Moos al jaren

over praatte. Die met de spectaculaire glijbanen. En dit keer mocht hij mee! Als Torre zijn ogen dichtdeed kon hij de geur van het buitenbad en het kort gemaaid, stoppelige gras eromheen al bijna ruiken. Hoewel Torre nog nooit zo lang van huis was weg geweest, kon hij niet wachten. Hij ging zijn ouders heus wel missen en zijn babybroertje ook. Maar hij was ook wel een beetje klaar met het gesnuif van zijn moeder. Zo’n beetje alles was de laatste tijd ‘te druk’. Hij mocht niet eens meer thuis met vrienden afspreken. Gelukkig had hij deze plek. Tevreden keek Torre naar hun boomhut. Alleen het oude deurtje dat ze net naar boven hadden gezeuld, moest er nog in. Dan was-ie af.

Onder hen klonk lawaai. Iemand trapte het lege blikje in elkaar.

‘Hé daar!’ riep een meisjesstem naar boven.

Torre en Moos gingen plat op hun buik liggen en keken over de rand. Er stonden vijf kinderen onder de boom, twee meisjes en drie jongens. Ouder dan zij en minstens een kop groter. Moos maakte een vragend gebaar. Torre wist het ook niet. Maar dat het foute boel was, wist-ie wel. Hij scande het terrein af. Het plein was uitgestorven. Zijn hart begon sneller te kloppen.

‘Mogen we meedoen?’ vroeg het grootste meisje poeslief.

‘Nee!’ riep Moos naar beneden. ‘Het is onze hut!’

‘Dat bepalen wij wel,’ riep ze terug.

‘Kom,’ zei ze tegen de anderen, ‘we gaan ze helpen.’ Het klonk als een bevel. Het meisje klom in de boom. De rest volgde haar voorbeeld. Torre en Moos keken elkaar gealarmeerd aan. Moos pakte de hamer.

‘We hoeven geen hulp,’ zei Torre, terwijl de groep als een stel valse hyena’s het platform opklom. Het paste maar net, de planken kraakten onder hun gewicht.

‘De boom is niet van jullie,’ antwoordde het grootste meisje en ze plukte de hamer zo uit Moos’ hand.

‘Precies!’ zei het andere meisje. ‘Wij mogen hier net zo goed een boomhut maken.’

‘Maar er is er al een,’ fluisterde Torre.

‘O ja?’ zei de grootste jongen nu. Hij pakte de oude kastdeur die ze met zoveel moeite naar boven hadden gesleept en riep: ‘Van onderen!’

Met een geweldige klap kwam de deur op de grond terecht. Dat was het startschot. De meisjes verdwenen in de hut en kieperden alles naar buiten. Daar vloog de tafel met het zelfgemaakte damspel, gevolgd door de krukjes en het kastje met hun vondsten. De spullen bleven op de rand van het platform liggen.

‘Stop, hou op!’ riep Torre vanuit zijn tenen.

‘Bedoel je hiermee?’ vroeg een van de andere jongens. Hij droeg een T-shirt met een smiley, dat maakte hem helemaal onuitstaanbaar. Met de zijkant van zijn schoen begon hij hun spullen één voor één over de rand te tikken. Daarna was de hut aan de beurt. Torre kon alleen maar verdoofd toekijken. Ondanks de herrie werd het raar stil om hem heen. Het was alsof hij naar een film keek, alsof hij daar helemaal niet zelf stond. Als in slow motion zag hij hoe Moos op de rug van de jongen met het smiley-shirt dook.

Doe iets! zei Torre tegen zichzelf, maar het leek wel of die gedachte bij iemand anders hoorde. Zijn lijf reageerde niet. Alles zat muurvast: zijn benen, zijn armen, zijn hersens. Niks deed het meer. Hij had dit nog nooit meegemaakt en toch kende hij het gevoel: het was precies als in een nachtmerrie.

Moos probeerde de jongen met het smiley-shirt te stoppen door zijn armen om hem heen te slaan, maar de jongen sloeg hem van zich af. En toen gilte het grootste meisje: ‘Pak hem! Pak ze!’

‘Wat sta je daar nou?’ siste Moos terwijl hij Torre meetrok.

Op de automatische piloot liet Torre zich achter zijn vriend aan langs de takken naar beneden glijden. Ze hadden dit al duizend keer gedaan. Torres handen en voeten wisten precies waar ze

moesten zijn. Maar het kale speeltuintje waar hun boom in stond, bood geen veiligheid. Zodra ze op de grond landden, zetten ze het op een rennen. Gelukkig kenden ze de buurt als hun broekzak. Nu ging Torre voorop. Hij vloog langs muren vol graffiti, door de straat met de garageboxen en dwars door een rij betegelde voortuinen. Zijn benen leken een eigen leven te leiden. Dat Moos moeite had om hem bij te houden had hij wel door, maar de groep zat hen op de hielen. Naar huis gingen ze niet redden, maar om de hoek van de straat zat een steegje dat uitkwam op een gezamenlijke binnentuin waar je ook doorheen kon als je er niet woonde. Daar zouden ze veilig zijn. Torre rende de steeg in. Nog een paar meter.

De rennende voetstappen achter hem waren gestopt. Torre keek achterom, zijn adem stakte. Ze hadden Moos te pakken en pinden hem tegen de muur. *Blijf van hem af!* wilde Torre schreeuwen, maar zijn keel zat op slot. Hij wist dat hij zijn vriend moest helpen, maar zijn benen verzetten geen stap. Torres onderlip trilde van machteloze woede.

‘Hé, daar is die andere,’ riep een van de meisjes.

De grootste jongen maakte zich van het groepje los en begon dreigend op hem af te lopen. ‘Sla hem verrot!’ riep iemand. En ineens deden Torres benen het wel. Hij draaide zich om en rende dwars door de binnentuin naar huis.

2. ROTZOOI

‘Ben je alweer terug?’ vroeg zijn moeder toen Torre langs de babykamer liep. Hij bleef zwijgend in de deuropening staan en keek hoe ze Pelle in zijn wiegje legde. Alsof er niets gebeurd was. Torre voelde zich afschuwelijk. Hij was in één ruk naar huis gerend, hij had niets gedaan en nu staaarde hij naar zijn moeder. Eigenlijk wou hij maar één ding: dat ze hem heel, héél stevig vast zou houden. ‘Mama?’ begon hij.

‘Ssst,’ zei zijn moeder zonder op te kijken. ‘Nu niet lieverd, Pelle is eindelijk stil.’

‘Maar...’

Ze stopte hem met haar hand. ‘Wat zeg ik nou! Straks is-ie weer een uur aan het huilen.’

‘Maar... maar Moos. Ik...’ sputterde Torre.

Zijn moeder wou niet luisteren. Met haar blik op de baby gericht fluisterde ze: ‘Als Pelle zo slaapt, ga ik ook even liggen. Straks wil ik je verhalen horen, Torre, nu even niet.’

Nu even niet. Torre slofte door naar zijn kamer.

Hij probeerde wat te gamen, maar het rotgevoel bleef. Het had zich in zijn maag genesteld als een koekoeksjong dat aandacht wou.

En er kwam ook geen ‘straks’. Na haar dutje was zijn moeder met duizend dingen bezig, maar hem vroeg ze niks, nada, noppes. Torre zuchtte. Hij moest het toch maar vertellen. Dan kon ze in elk geval checken hoe het met Moos was. Aarzelend stapte hij de keuken in. Het was een bende. Tussen de boodschappen lag Pelle in zijn wipstoeltje te spartelen. Zijn moeder zat aan de keukentafel en staaarde voor zich uit, haar vingers geklemd om een verfrommeld zakdoekje. Ze leek mijlenver weg met haar gedachten.

‘Mama? Over vanmiddag...’ begon hij, terwijl hij een gesmolten bak ijs van tafel haalde en in de vriezer deed.

Zijn moeder schrok op en stopte het vieze zakdoekje gauw weg. ‘Ik ben aan het koken,’ zei ze en ze pakte een lege pan op. ‘Als je niks te doen hebt, kun je dan je lego opruimen? Ik wil die rotzooi graag uit de woonkamer vóór oom Fons morgen komt.’

‘Maar...’

‘Hoe vaak moet ik het nog vragen, Torre? Nu!’

‘Ik ga al!’ Gefrustreerd sloeg Torre de deur achter zich dicht. Hij schrok zelf ook van de knal.

‘TORRE!’ riep zijn moeder hem achterna. Pelle begon weer te huilen. Ook dat nog. Terwijl hij de lego in de bak smeed, hoorde Torre zijn vader via de keukendeur binnenkomen.

‘Hé schat, ik kon wat vroeger weg,’ zei hij opgewekt. ‘Hoe is het hier?’ ‘Er is geen land met ze te bezeilen,’ zuchtte Torres moeder, ‘vooral met die niet.’

Dat ging over hem. Natuurlijk.

Zijn vader kwam met Pelle op de arm de woonkamer binnen.

‘Hé man!’ zei hij, terwijl hij Torre een aai over zijn bol gaf. ‘Gezellige boel hier, hoor ik. Vakantie voor jou, hè?’

Torre knikte. Het vakantiegevoel van vanmiddag was helemaal weg.

‘Geluksvogel,’ zei zijn vader. ‘En? Leuke laatste schooldag gehad?’

Torre haalde zijn schouders op. Alles in hem wou vertellen wat er was gebeurd. Alleen wist hij niet zo goed waar hij moest beginnen.

Zijn vader keek hem afwachtend aan. Maar er kwam niks.

‘Dan niet,’ zei zijn vader. ‘Wel fijn als je wat meer rekening wilt houden met je moeder en met Pelle. Zeker nu je de hele tijd thuis bent.’

‘Maar papa,’ begon Torre. Hij zocht naar de juiste woorden, maar vond ze niet. En zijn vader lette sowieso niet op. Hij trommelde op Pelles buikje en zei met zijn veel te kinderachtige ik-praat-tegen-de-baby-stem: ‘Lach jij nou nog steeds niet?’

Pelle reageerde niet. Gelijk had-ie, dacht Torre. Maar zijn vader gaf niet op: ‘Waar is mijn lachebekkie dan?’ vroeg hij de baby kietelend.

‘Waar is...’

Pelle begon te brullen.

‘Nou zeg!’ Torres vader zuchtte. ‘Wat is dat toch met jullie?’ Hoofdschuddend liep hij de kamer weer uit. ‘Ik ga deze hier in bed leggen en dan ga ik je moeder in de keuken helpen. Het lijkt wel alsof daar een bom is ontploft.’

Die avond lag Torre wakker. Hij had geen woord gezegd tijdens het eten. Ze hadden het niet eens gemerkt. Zijn vader praatte aan één stuk door over een kind dat hij die dag had geopereerd en hoe goed dat was gegaan. En zijn moeder had vooral geklaagd over alles wat nog opgeruimd moest worden voor oom Fons zou komen. Torre had maar gezegd dat hij zich niet zo lekker voelde en was vroeg naar bed gegaan.

Beneden ging een telefoon over. Torre zat meteen rechtop. Waarom lieten ze hem zo lang overgaan? Waarom namen ze niet op?

In het geroezemoes beneden hoorde hij zijn vader én zijn naam. Zou het over Moos gaan? Hij móést het weten.

Op zijn tenen liep Torre langs de kamer van zijn broertje. Pelle maakte zijn ik-ga-zo-weer-huilen-geluidjes. Torre glipte naar binnen en keek in de wieg. Pelles speen was uit zijn mond gevallen. Met grote vochtige ogen staaarde zijn broertje hem aan. Torre stopte de speen terug en streek met een vinger over zijn mollige wangetje. Op Pelles gezichtje verscheen een klein tevreden glimlachje dat groter en groter werd tot de speen weer uit zijn mond rolde. Ondanks alles kon Torre niet anders dan teruglachen. Ha, Pelles allereerste echte glimlach was voor hem! Hij gaf hem de speen nog maar een keer en aaide Pelle over zijn fluweelzachte haartjes. Molletjeshaar noemde zijn moeder het. Torre liet zijn broertje tevreden sabbelend achter en sloop in zijn pyjama de trap af.

